

mendes Slægtninge været straffede. Dette peger tilbage paa Arnestederne for Forbrydelserne, og man vil ikke kunne sige Landkommunerne fri for et stort Medansvar, hvis de ikke tage den her foreliggende Op-gave op i lige saa høj Grad, som man for-langer det af Byerne. En stor Del af det forbryderske Klientel, der findes i Byerne, er kommet der ind i en yngre Alder, er blevet der og har ikke kunnet komme bort derfra.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) indvendte mod det Punkt, jeg her har beskæftiget mig en Del med, at det ikke hører hjemme paa denne Lov. Jeg tror, det ærede Medlem kan berolige sig. Naar den ærede Justitsminister kan give sin Tilslutning til, at det udtrykkelig bliver fastsat, at Hjælp, ydet i saadanne Til-fælde, ikke har Fattighjælps Karakter, tror jeg, det ærede Medlem kan føle sig fuldt betrygget. Det ærede Medlem har for Resten tidligere været ret villigt til at gaa i Skole hos den højtærede Justitsmini-ster, men da drejede det sig ganske vist ikke om humane, men om ganske andre Spørgsmaal. Det forbavser mig unægteligt. Jeg har haft Lejlighed til at kende det ærede Medlem i mange Aar og har med megen Opmærksomhed som ganske ungt Menneske hørt paa hans Foredrag. Det ærede Medlem har jo været udpræget Spe-cialist i en Række Sager, i humane og sociale Spørgsmaal, Kvindesag og saadanne Spørgsmaal, og jeg havde altid troet, at det ærede Medlem var et udpræget Følel-smenneske. Jeg har ogsaa ved at sidde sammen med det ærede Medlem i Rigs-dagen følt, at det ærede Medlem er et udpræget Følelsmenneske ude omkring i Landet, ude omkring paa Katedrene, men her inde, hvor Slaget skal staa, holder han paa Pryglene og gaar imod Mad til sultne Børn.

Til det Ændringsforslag, der er stillet af de ærede Medlemmer for Viborg (Sveistrup) og Bræstrup (Laust Jensen), og som jo gaar ud paa at give de Forældre, man vil berøve Myndigheden over deres Børn, en Ret til at indanke Sagen for Højesteret, skal jeg sige, at jeg og min Meningsfælle i Udvalget ere i meget høj Grad mod denne Bestemmelse. Forældrene kunne appellere til Overværgeraadet, og eg tror ikke, at Værgeraadet og Over-værgeraadet ville skride til en saadan For-anstaltning, naar det ikke er fastslaaet som en uomgængelig Nødvendighed, at Forældrene berøves Myndigheden over deres Børn. Højesteret træffer sine Afgørelser

efter et rent juridisk Skøn, efter Forhand-linger af rent juridisk Karakter, men her drejer Spørgsmaalet sig ikke om noget rent juridisk, men om noget mere almen-menneskeligt. Jeg tror altsaa, at For-ældrene have Garantier nok, men lad mig betone, at for mig er Børnenes Ret det væsentlige, og jeg siger, at Børnene have langt større Ret end Forældrene. Hellere maa det ske, at nogle Børn komme ind paa en Opdragelsesanstalt, paa et Børne-hjem eller et godt Plejehjem, og man maaske berøver Forældrene Myndigheden i nogle Tilfælde, hvor det maaske kunde skønnes, at Forholdene om nogle Aar vilde rette sig, end at man skal udsætte sig for, at Børnene vokse op i daarlige Hjem, udsatte for at lide Skade paa Sjæl og Legeme. Men jeg har den Tro til Værgeraadene, at de udrustede med det Ansvar, de ville faa, og efter den Sammen-sætning, Lovforslaget tildeler dem, ikke ville gøre sig skyldige i Misbrug, men kun efter fornøden Undersøgelse og meget samvittighedsfuld Undersøgelse ville fore-tage det radikale Skridt at berøve For-ældre Myndigheden over deres Børn. Der-til kommer, at skal der finde Appel Sted til Højesteret, kunne Børnene komme til at vente meget længe. En Mand, der har beskæftiget sig praktisk med dette Spørgs-maal i en Række af Aar, Overretsassessor Brun, udtalte i Aftes, at det vilde være meget farligt at give daarlige Forældre en saadan Appelret, thi Børnene vilde da kunne komme til at vente 1 eller 1½ Aar, inden Højesteret endelig afsagde sin Kendelse.

Jeg hilser med Glæde Ændringsforslag Nr. 30, i hvilket det siges udtrykkeligt, at Optagelseshjem og Børnehjem ikke maa findes i Forbindelse med Fattiggaarde. Jeg har været med til at rejse dette Spørgsmaal sammen med min Menings-fælle, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og jeg haaber, at det ikke alene betyder dette, at disse Hjem ikke maa findes i Forbindelse med Fattiggaarde, men at det tillige vil betyde dette, at Optagelseshjem og Børnehjem, rejste af det offentlige, enten af Stat eller Kommune, skulle virkelig være Børnehjem i dette Ords sande Betydning. Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse betyder mere, end selve Bogstavet udtrykker.

Jeg hævdede det under 1ste Behand-ling som uomgængelig nødvendigt, at det offentlige foretog de fornødne Skridt til at tilvejebringe Opdragelsesanstalter for særlig vanskelige Børn, ligesom jeg over-